

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců Mgr. Ondřeje Mráčky a JUDr. Bohuslava Hnízdlu v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2007, písemně vyhotovenému dne 20. 9. 2007, č. j. had/8135/07, sp. zn. 2006/957/had/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2009, č. j. 8 Ca 360/2007 - 96,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 5760 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ludmily Kutějové, advokátky, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8.

Odůvodnění:

Žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též „stěžovatelka“) podala kasační stížnost proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým zrušila rozhodnutí stěžovatelky o uložení pokuty žalobkyni FTV Prima, spol. s r. o. (dále též „žalobkyně“), za správní delikt podle ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“) - zařazení do vysílání pořadu, který by mohl ohrozit psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Pokuta ve výši 100 000 Kč byla uložena za vysílání pořadu Extra na programu Prima televize obsahující reportáž o motokářském srazu dne 19. 8. 2006 od 19.15 hod.

Městský soud již ve věci dříve rozhodl rozsudkem č. j. 8 Ca 360/2007 - 45 ze dne 5. 2. 2008, ale tento rozsudek městského soudu byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 29/2008 - 88 ze dne 4. 3. 2009 zrušen a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. Předmětem posuzování Nejvyššího správního soudu je i nyní jediná otázka, a to, zda městský soud opět při svém závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované sám nezatížil své rozhodnutí toutéž vadou, popř. nezasáhl do správního uvážení stěžovatelky. Proto v této věci není třeba činit obsáhlých rekapitulací celého řízení správního a soudního.

Městský soud přezkoumával rozhodnutí stěžovatelky na základě žaloby podané žalobkyní. Jednou z uplatněných žalobních námitek bylo napadenému rozhodnutí vytýkáno porušení ust. § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání, neboť stěžovatelka se při stanovení výše pokuty nevypořádala s některými kritérii pro její stanovení a s některými jen částečně. Napadené rozhodnutí tedy mělo být v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ust. § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání považuje žalobkyně za kogentní, stěžovatelka je tedy při svém rozhodování povinna přihlédnout ke všem těmto kritériím a jednoznačně zdůvodnit, jakým způsobem dospěla k výši uložené pokuty. Odůvodnění je významné nejen z hlediska procesního práva na opravné prostředky, ale také z hlediska legitimního očekávání účastníka. Žalobkyně dále v žalobě učinila výčet kritérií pro stanovení výše pokuty, jež mohou mít zásadní vliv a se kterými se stěžovatelka v rozhodnutí nevypořádala nebo vypořádala jen částečně.

V rozhodnutí žalované bylo k výši pokuty uvedeno: „*V inkriminované době jsou na ostatních celoplošných programech uváděny zpravodajské pořady, které u dětí a mladistvých vyvolávají spíše zájem o zábavní bulvární pořad. Účastník řízení je provozovatelem televizního vysílání s celoplošnou působností, které může ve vymezeném územním rozsahu přijímat alespoň 70 % obyvatelstva. Rada má za prokázaný značný rozsah vysílání nejen dle rozsahu velikosti území, ale i co se počtu diváků týká. V souladu s ustanovením § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. může Rada uložit pokutu ve výši od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč, pokud provozovatel zařazuje do vysílání od 6.00 do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Rada o uložení pokuty rozhodla z výše uvedených důvodů při dolní hranici sazby stanovené zákonem a udělila účastníku řízení pokutu ve výši jednoho procenta horní zákonné sazby.*“

Městský soud ke shora uvedené námitce žalobkyně zaujal tento postoj: „*Základní kritéria, jimiž je žalovaná při ukládání pokut vázána, upravuje § 61 odst. 2, 3 zákona č. 231/2001 Sb. pokud jde o výši pokuty, žalovaná dle názoru soudu v napadeném rozhodnutí dostatečně nevěnovala pozornost relevantním kritériím taxativně stanoveným v § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., jež jsou rozhodující pro určení výše sankce. Při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle citovaného zákona tak žalovaná přehlídá k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči dětem a mladistvým v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Dále žalovaná stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu. Z předmětného napadeného rozhodnutí žalované je zřejmé, že se zabývala postavením provozovatele, ale již z něj není zřejmé, zda zkoumala i další zákonná kritéria, tedy povahu vysílaného programu, závažnost věci, míru zavinění a zda bylo přihlédnuto k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši*

případného finančního prospěchu. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2007, č. j. 8 As 17/2006 -- 78 /www.nssoud.cz/), pak nejsou-li některá ze zákonných hledisek pro uložení pokuty relevantní, měl by se správní orgán alespoň stručně s jejich nepodstatností vypořádat. V této souvislosti je soud nucen dát za pravdu žalobkyni, že se žalovaná se všemi zákonnými kritérii nevypořádala a tudíž je v této části napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“

Stěžovatelka se kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu zrušení rozsudku městského soudu z důvodů vad, které podražuje pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), s tím, že základní kritéria, jimiž je stěžovatelka při ukládání pokut vázána, upravuje § 61 odst. 2, 3 zákona o vysílání. Stěžovatelka namítá, že městský soud ve svém rozsudku nevysvětlil a neobjasnil, která kritéria jsou dle § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání relevantní a rozhodující pro určení výše sankce v daném případě. Vůbec není patrné, z jakých skutečností městský soud při vydání svého rozhodnutí vycházel a je zcela nejasné, v čem soud spatřil dostatečné nevěnování pozornosti relevantním kritériím. Stěžovatelce není jasné, zda měla kritéria v jejím rozhodnutí absentovat, či byla redundantní, neboť uvedená kritéria nelze aplikovat taxativně na každý případ (udělenou pokutu) dle zákona o vysílání. Je přitom věcí správního uvážení stěžovatelky, která kritéria pro uložení pokuty uzná a zdůvodní jako relevantní. Městský soud tak zasáhl do správního uvážení stěžovatelky, neboť zpochybnil relevantnost kritérií.

Žalobkyně navrhla kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou s tím, že rozsudek městského soudu považuje za zákonný a plně s ním souhlasí.

Stěžovatelka podala svou kasační stížnost včas (ust. § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je osobou k jejímu podání oprávněnou, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (ust. § 102 s. ř. s.). Za stěžovatelku v řízení o kasační stížnosti jedná její zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, splňuje tak podmínku ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. V kasační stížnosti uplatňuje důvody podle ust. 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., jde tedy o důvody přípustné podle § 104 odst. 4 téhož zákona. Stěžovatelka přitom napadá rozsudek městského soudu z důvodů, z nichž lze podle obsahu kasační stížnosti také dovodit, že se městský soud neřídil závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 29/2008 - 88, kterým Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek městského soudu ze dne 5. 2. 2008, č. j. 8 Ca 360/2007 - 45, a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 104 odst. 3 písm. a/ s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumal též, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Prvou otázkou, kterou je třeba posoudit, je, zda městský soud respektoval právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 29/2008 - 88. V něm bylo uvedeno, že nepostačuje, pokud soud v návaznosti na žalobní námitku pouze konstatuje, že žalovaná „nevěnovala dostatek pozornosti“ určité části odůvodnění, či že se „nevypořádala se všemi kritérii“ pro uložení sankce a nevypořádává se s argumentací žalobkyně ani s argumentací žalované. Není pak zřejmé, jakým směrem má žalovaná pochybení napravit. Soud je povinen uvést, jaký zásadní přístup ke způsobu

aplikace ustanovení o kritériích pro výši pokuty zaujímá zejména v tom smyslu, zda jde o výčet taxativní, která z kritérií byla použita a dostatečným způsobem odůvodněna, která byla pominuta, zda je možné některé kritérium pominout atd. Nejvyšší správní soud konstatuje, že své povinnosti ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s. městský soud ve svém rozsudku ze dne 27. 11. 2009 dostal a s příslušným odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 As 17/2006 - 78 (dostupný na www.nssoud.cz), uvedl, že výčet kritérií pro výši pokuty uvedený v ust. § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání je výčtem taxativním, konstatoval, že stěžovatelka se v napadeném rozhodnutí s dostatečným odůvodněním vypořádala jen s postavením stěžovatelky jako provozovatele televizního vysílání a ostatní zákonná kritéria (povahu vysílaného programu, závažnost věci, míru zavinění a zda bylo přihlédnuto k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu) bez dalšího pominula. Z rozhodnutí městského soudu je přitom zřejmé, proč považoval za důvodnou právní argumentaci žalobkyně, a proč vyjádření stěžovatelky k žalobním námitkám (stěžovatelka uváděla, že zákonná kritéria pro udílení pokuty nejsou formulována kumulativně, nelze je aplikovat na každý typ pořadu a fakta, ke kterým při udílení pokuty přihlížela náležitě komentuje a vysvětluje) ve vztahu ke stanovení výše pokuty považuje za liché či mylné. Rozhodnutí městského soudu je tedy přezkoumatelné a nelze souhlasit se stížným bodem, v němž stěžovatelka namítá, že městský soud nevysvětlil a neobjasnil, která kritéria jsou dle § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání relevantní a rozhodující pro určení výše sankce v daném případě, že není patrné z jakých skutečností městský soud při vydání svého rozhodnutí vycházel a v čem spatřoval dostatečné nevěnování se pozornosti relevantním kritériím.

Důvodný není ani stížný bod, vytýkající městskému soudu zásah do správního uvážení stěžovatelky. Ke správnímu uvážení a jeho přezkumu správním soudem je třeba uvést, že v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Uvedené platí rovněž k odůvodnění ukládané pokuty, kterou byla stěžovatelka povinna stanovit na základě správního uvážení v zákonem stanovených limitech. Tyto limity jsou obsaženy v § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání. Z těch je patrné, že správní uvážení správního orgánu ohledně pokuty se má opírat o kritéria vedoucí ke zjištění míry škodlivosti jednání pachatele porušujícího zákonnou povinnost v konkrétním případě. Toliko v naznačeném směru svědčí stěžovatelce správní úvaha (dotčená ovšem významně moderačním oprávněním soudu dle § 78 odst. 2 s. ř. s.). Pokud však jde o jednotlivá taxativně stanovená kritéria, je stěžovatelka povinna se zabývat všemi zákonnými kritérii, a pokud z povahy věci nelze objektivně některé kritérium užít, je třeba takový závěr řádně odůvodnit.

Stěžovatelka se však v napadeném rozhodnutí zabývala pouze kritériem postavení žalobkyně jako provozovatelky televizního vysílání a ostatní kritéria pominula a není z něj proto zřejmé, zda zkoumala i tato další kritéria, které také městský soud ve svém rozsudku výslovně jmenoval. Stěžovatelka při vypořádávání se s zákonnými kritérii musí uvést,

kté kriterium považuje pro posouzení věci za klíčové a v čem jeho relevanci pro stanovení výše pokuty v konkrétním případě spatřuje a také to, že v případech, kdy nejsou některá ze zákonných hledisek pro uložení pokuty objektivně (z povahy věci) relevantní, musí se stěžovatelka alespoň stručně s jejich nepodstatností vypořádat. Pouze v takovém případě je totiž správní soud při soudním přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatelky vůbec schopen toto rozhodnutí přezkoumat. V nyní posuzované věci však v napadeném rozhodnutí stěžovatelky při stanovení výše pokuty chybí jakékoliv odůvodnění ve vztahu k povaze vysílaného programu, k závažnosti věci, k míře zavinění a k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu (§ 60 odst. 2 a 3 zákona o vysílání). Městský soud tedy ani nemohl, s ohledem na absenci důvodů napadeného rozhodnutí stěžovatelky ve vztahu k těmto kritériím, toto rozhodnutí ve vztahu k výši uložené pokuty přezkoumat.

Lze tedy uzavřít, že pokud z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrná zásadní úvaha stěžovatelky jako správního orgánu o tom, proč je za vytýkané jednání, v němž je stěžovatelkou spatřován správní delikt, žalobkyni uložena pokuta právě ve výši 100 000 Kč, zatížila stěžovatelka své rozhodnutí vadou, která má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve výroku o sankci.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nehledal kasační stížnost důvodnou a zamítl ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyni, která měla v soudním řízení úspěch, byla přiznána náhrada nákladů, které jí vznikly v souvislosti s právním zastoupením, podle ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za 2 úkony ve výši 2 x 2100 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč, zvýšená o daň z přidané hodnoty ve výši 20 % ve výši 960 Kč, celkem tedy 5760 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu